ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στὴν Ἀρίσπη, πρωτεύουσα τῆς πολιτείας Σονόρας τοῦ Μεξικοῦ, φτάνει ἐξαφνα μιὰ μέρα ἕνας μυστηριώδης Ἱσπανὸς εὐγενής, ὁ δὸν Ἐστεβὰν δὲ Ἀρεκίζα, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ διοργανώσῃ ἰσχυρὴ συνοδεία ἀπὸ κυνηγοὺς ἀγρίων θηρίων, χρυσοθήρας καὶ ἄλλους τυχοδιώκτες καὶ νὰ ἐκστρατεύσῃ μ' αὐτοὺς στὰ βάθη τῶν παρθένων μεξικανικῶν δασῶν, ὅπου βρίσκονται θησαυροὶ χρυσοῦ, μαχόμενος μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους Ἰνδοὺς τῆς ζούγκλας καὶ τὰ θηρία. Ἐνῶ ἡ ἑτοιμασίες τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς προχωροῦν πυρετωδῶς, ὁ δὸν Ἐστεβὰν καλεῖται ξάφνα ἀπὸ ἕνα χρυσοθήρα, τὸν Κουχίλλο, σὲ ἰδιαίτερη συνέντευξι. Ὁ Ἱσπανὸς εὐγενὴς πηγαίνει στὴ συνέντευξι καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ Κουχίλλος εἶνε ἕνας παλιὸς γνώριμός του κακοῦργος, μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει παλιοὺς λογαριασμούς. Εἶνε ἕτοιμοι ν' ἀλληλοσφαγοῦν, μα τὸ μυστικὸ τοῦ Κουχίλλου συγκρατεῖ τὸν δὸν Ἐστεβάν. Ὁ τυχοδιώκτης τοῦ προτείνει νὰ τὸν ὁδηγήσῃ σὲ μιὰ χρυσοφόρο κοιλάδα, ἡμέρες μακρυά, μέσα στὰ παρθένα δάση, ἀρκεῖ νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ πὼς θὰ τοῦ δώσῃ ἀπ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ παραμυθένιο χρυσάφι, τὸ μερδικό του. Ὁ δὸν Ἐστεβὰν δέχεται κι' ὁ Κουχίλλος τοῦ ἐξηγεῖ πὼς ἔμαθε τὸ μυστικὸ τῆς κοιλάδας τοῦ χρυσοῦ. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ ἤξερε μονάχα ἕνας ἀτρόμητος κυνηγός, ὁ Μάρκος Ἀρελλάνος. Ξεκίνησαν κάποτε μαζὶ καὶ μαχόμενοι μὲ τοὺς Ἰνδούς, ἔφτασαν στὸ μέρος τοῦ θησαυροῦ, ἀλλὰ δὲν πρόφτασαν οὔτε νὰ τὸν ἀγγίσουν...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἀλλοίμονο! συνέχισε ὁ Κουχίλλος. Δὲν ἦταν τυχερό μας νὰ πλησιάσοῦμε στὸ θησαυρό. Ἕνα μπουλοῦκι Ἰνδῶν, ποὺ μᾶς παρακολουθοῦσαν φαίνεται ἀπὸ ἡμέρες, ρίχτηκε ἐναντίον μας, μὲ κραυγὲς λύσσας καὶ οὐρλιαχτά.

Εἴμαστε χαμένοι!...

Ταμπουρωθήκαμε ἀμέσως πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα κι' ἀρχίσαμε τὸ τουφεκίδι. Δυὸ—τρεῖς Ἰνδοὶ σωριάστηκαν κάτω νεκροί. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔκοψε καθόλου τὴ φόρα τῶν σκύλων αὐτῶν. Ἂν καὶ πολεμοῦσαμε μὲ λύσσα, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μᾶς περικυκλώσουν καὶ νὰ μᾶς κατακομματιάσουν μὲ τὰ τσεκούρια τους....

Ἕνα τέταρτο κράτησε ἡ συμπλοκή.

Κι' ἔξαφνα εἶδα πέντ'—ἕξη ἀπὸ τοὺς κόκκινους αὐτοὺς διαβόλους νὰ περικυκλώνουν τὸ δύστυχο Ἀρελλάνο, νὰ τοῦ ρίχνουνται ὅλοι μαζὶ καὶ νὰ τὸν κομματιάζουν μὲ τὰ μαχαίρια τους!

Κατάλαβα πειὰ πὼς μονάχα ἡ φυγὴ μποροῦσε νὰ μὲ σώσῃ. Καὶ τὸ ἔβαλα στὰ πόδια. Οἱ πυκνοὶ θάμνοι μ' ἔκρυψαν ἀπ' τὰ μάτια τῶν Ἰνδῶν κι' ἔτσι ὅταν κατάλαβαν τὴ φυγή μου, ἐγὼ βρισκόμουν μακρυά.

Ἔψαξαν παντοῦ νὰ μὲ βροῦν. Μὰ εἶχα πηδήσει σ' ἕνα ποταμάκι, εἶχα περάσει στὴν ἄλλη ὄχθη κι' ἔτσι τὰ τρομερὰ αὐτὰ λαγωνικὰ χάσανε τὰ ἴχνη μου.

Τί τράβηξα κατόπιν γιὰ νὰ γυρίσω στὰ μέρη αὐτά, μονάχα ὁ Παντοδύναμος Θεὸς τὸ ξέρει. Ἔφτασα στὴ Σονόρα, κουφελιασμένος, μισοπεθαμένος, μὲ δυνατὸ πυρετό, μισότρελλος σχεδὸν καὶ ἄργησα πολὺ νὰ συνέρθω....

Ὁ δὸν Ἐστεβὰν κάρφωσε τὸ ἀτσαλένιο βλέμμα του στὸν Κουχίλλο καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶσαι βέβαιος πὼς σκότωσαν οἱ Ἰνδοὶ τὸν Μάρκο Ἀρελλάνο; Μήπως δὲν εἶδες καλὰ, πάνω στὴν ταραχή σου;

—Ὁ Μάρκος Ἀρελλάνος εἶνε νεκρός! ἀπάντησε ὁ Κουχίλλος μ' ἐπίσημο τόνο φωνῆς, κάνοντας τὸ σταυρό του.

—Δολοφόνε!... Εἶμαι βέβαιος πὼς τὸν ἐδολοφόνησες, ψιθύρισε σιγὰ ὁ δὸν Ἐστεβάν.

—Πῶς εἴπατε, δὸν Ἐστεβάν; ρώτησε χλωμιάζοντας ὁ γαμβουζίνος ποὺ δὲν ἄκουσε τὰ λόγια του, μὰ τὰ ὑποψιάστηκε.

—Ἄ, τίποτε, ἀπάντησε ἀδιάφορα ὁ δὸν Ἐστεβάν. Θάθελα ὅμως νἄξερα ἕνα πρᾶγμα. Ὁ Μάρκος Ἀρελλάνος δὲν εἶπε σὲ κανένα ἄλλο τὸ μυστικό του, πρὶν ξεκινήσει μαζύ σου γιὰ τὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ;

—Σὲ κανένα, εἶπε μὲ βεβαιότητα ὁ Κουχίλλος.

—Ἦταν ἔρημος λοιπὸν στὸν κόσμο; Δὲν εἶχε συγγενεῖς, φίλους;

—Εἶχε μιὰ γυναῖκα κι' ἕνα παιδί. Μὰ ὅταν γύρισα ἀπὸ τὰ δάση κι' ἀνάγγειλα στὴ γυναῖκα του τὸ θλιβερὸ τέλος του, ἀπὸ τὰ λόγια της καὶ τοὺς θρήνους της κατάλαβα —τὸ κατάλαβα καλὰ— πὼς δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸ μυστικὸ τοῦ θησαυροῦ. Ἐξ ἄλλου, ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀρελλάνου βρίσκεται πειὰ στοὺς οὐρανούς. Πέθανε πρὸ ὀλίγων μηνῶν.

—Κι' ὁ γυιός του;

—Ὁ γυιός του, ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος, εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους ἰχνηλάτες, ἕνας περίφημος δαμαστὴς ἀγρίων ἀλόγων, ἕνας ἀτρόμητος θηριοκυνηγός. Κάναμε πολλὲς φορὲς συντροφιὰ καὶ ἐμάντεψα πὼς οὔτε αὐτὸς ξέρει τὸ μυστικὸ τῆς Κοιλάδας τοῦ Χρυσοῦ. Φαίνεται πὼς ὁ Μάρκος Ἀρελλάνος φύλαξε κρυφὸ τὸ μυστικό του κι' ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ του. Κι' ἐξ ἄλλου ὁ Τιβούρκιος δὲν εἶνε γνήσιος γυιός του, ἀλλὰ θετός. Ἕνα κουρσάρικο καράβι τὸν ἔφερε πρὸ ἐτῶν, βρέφος ἀκόμα, στὰ μέρη αὐτά. Τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει οἱ κουρσάροι πάνω σ' ἕνα Γαλλικὸ πλοῖο, καταμεσῆς στὸ πέλαγος, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες. Ὁ Μάρκος Ἀρελλάνος λυτήθηκε τὸ παιδί αὐτό, ποὺ εἶνε φαίνεται Ἱσπανικῆς καταγωγῆς καὶ τὸ υἱοθέτησε.

Ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ γαμβουζίνου, ὁ δὸν Ἐστεβὰν δὲ Ἀρεκίζα, ἔγινε χλωμὸς σὰν τὸ θειάφι. Μολαταῦτα, προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του καὶ ρώτησε τὸν Κουχίλλο:

—Εἶσαι βέβαιος γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ λές;

—Ἀπολύτως βέβαιος, δὸν Ἐστεβάν.

—Καὶ πιστεύεις πραγματικά, πὼς αὐτὸς ὁ ἀτρόμητος δαμαστὴς ἀλόγων, αὐτὸς ὁ γενναῖος κυνηγός, αὐτὸς ὁ περίφημος ἰχνηλάτης, δὲν ξέρει τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα του;

—Ναί, τὸ πιστεύω. Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος δὲν ξέρει τίποτε, δὲν ἔχει ἰδέα τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ. Μόνον ἐγὼ γνωρίζω ποῦ βρίσκεται ἡ Κοιλὰς τοῦ Χρυσοῦ. Μόνον ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω σ' αὐτή. Δέχεστε λοιπὸν τὴν πρότασί μου, δὸν Ἐστεβάν;

—Τὴ δέχομαι, ἀπάντησε ὁ δὸς Ἐστεβάν, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί του. Τὴ δέχομαι καὶ ὑπόσχομαι νὰ μοιραστῶ τίμια μαζύ σου τὸ θησαυρὸ ποὺ θὰ βροῦμε.

—Κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ὁρκίζομαι στὸ σταυρὸ καὶ στ' ὄνομα τῆς Θεοτόκου Μαρίας, νὰ σ' ὁδηγήσω ἀσφαλῶς στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ παρθένα δάση, νὰ κινδυνεύσω μαζύ σου, νὰ πολεμήσω μαζύ σου, νὰ μὴν ἡσυχάσω πάνω στὴ γῆ, ἂν δὲν πραγματοποιήσουμε τὸ σκοπό μας!....

Ἡ συζήτησι εἶχε τελειώσει.

Ἡ συμφωνία εἶχε γίνει.

Οἱ δυὸ σκοτεινοὶ καὶ μυστηριώδεις αὐτοὶ ἄνδρες δώσανε τὰ χέρια καὶ χώρισαν, ἀφοῦ συνεννοήθηκαν γιὰ τὸ μέρος τῆς συναντήσεώς των, μετὰ λίγες μέρες, ποὺ ἡ συνοδεία θὰ ξεκινοῦσε γιὰ τὴ ζούγκλα.

ΚΕΦ. Β'.

ΠΡΩΕΣ, ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ, ΘΗΡΙΑ, ΙΝΔΟΙ

Δεκαπέντε ἡμέρες πέρασαν.

Πληρώθηκε πειὰ μεσημέρι.

Ὁ μεξικανικὸς ἥλιος καίει καὶ φλογίζει τὴ γῆ.

Κι' αὐτὰ τὰ θηρία ἔχουν τρυπώσει στὶς πιὸ δροσερὲς λόχμες τῶν δασῶν. Τὰ πουλιὰ κουρνιασμένα στὰ δέντρα δὲν βγάζουν οὔτ' ἕνα κελαϊδητό.

Κι' ὅμως μέσα στὸ φοβερὸ αὐτὸ λιοπύρι μιὰ συνοδεία προχωρεῖ ἔξω, μακρυὰ ἀπ' τὴν Ἀρίσπη, πρὸς τὶς ἄνυδρες ἐρημιὲς καὶ τὰ παρθένα δάση. Εἶνε ἡ συνοδεία τοῦ δὸν Ἐστεβὰν Ἀρεκίζα ποὺ ἐκστρατεύει στὴ ζούγκλα γιὰ χρυσάφι. Ἐμπρὸς προχωρεῖ ὁ ὁδηγὸς τῆς συνοδείας, ὁ Κουχίλλος. Ἀκολουθεῖ ὁ δὸν Ἐστεβὰν μὲ τὸ φίλο του γεροῦσιαστὴ δὸν Βικέντιο Τραγαδοῦρο Ὑ Δεσπιλφάρε, οἱ ὑπηρέτες μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἐπιστάτη τοῦ Ἱσπανοῦ εὐγενοῦς Βαράγια, κυνηγοὶ καὶ ἰχνηλάτες.

Εἶνε ὅλοι ἔφιπποι σ' εὔρωστα ἄλογα καὶ πάνοπλοι. Μουλάρια μὲ τὶς ἀποσκευὲς τῆς συνοδείας, τὸ νερὸ καὶ τὰ τρόφιμα ἔρχονται ξοπίσω.

Ὁ ἥλιος τοὺς ψήνει, μὰ δὲν ἐννοοῦν νὰ σταθοῦν στιγμή.

Ἔξαφνα, σ' ἕνα στρίψιμο τοῦ δρόμου τ' ἄλογα τοῦ δὸν Ἐστεβὰν καὶ τοῦ δὸν Βικέντιου Τραγαδούρου σταματοῦν ἔντρομα.

Οἱ δυὸ ἱππεῖς ἑτοιμάζουν τὰ ὅπλα τους καὶ

Ὁ Βαράγιας.

κυττάζουν γύρω τους μὲ προσοχή.

— Κάποιο θηρίο θὰ παραμονεύη ἐδῶ κοντά, ψιθύρισε ὁ δὸν Βικέντιος.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τοὺς πλησιάζει ὁ Κουχίλλος καὶ τοὺς καθησυχάζει. Δὲν πρόκειται περὶ θηρίου. Λίγα βήματα ἐμπρός, πίσω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους, βρίσκεται σκασμένο ἀπ' τὴ δίψα ἕνα ἄλογο.

— Περίεργο! λέει ὁ δὸν Ἐστεβάν. Ἕνα ἄλογο σκασμένο ἀπ' τὴ δίψα καὶ τὸ λιπόρι, χωρὶς τὸν ἀναβάτη του. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό;

— Εἶνε ἁπλούστατο, ἀπαντάει ὁ Κουχίλλος. Θὰ βροῦμε ἀσφαλῶς καὶ τὸν ἱππέα λίγο πιὸ μπρός. Νά, γιὰ κυττᾶτε! Φαίνονται στὴ γῆ τὰ βήματά του. Κάπου θἄχη πέσει κι' αὐτὸς καὶ ἴσως νἄχη παραδώσει πειὰ τὸ πνεῦμα του.

Ἡ συνοδεία ξεκινάει καὶ πάλι, ἀλλὰ δὲν προχωρεῖ καὶ πολὺ καὶ βρίσκεται πραγματικῶς μπρὸς σ' ἕνα νεαρὸ κυνηγό, ὁ ὁποῖος κοίτεται σωριασμένος στὴ γῆ ἀναίσθητος. Ὁ κυνηγὸς αὐτὸς εἶνε νέος, ρωμαλέος, μὲ γλυκειὰ φυσιογνωμία.

Ὁ Κουχίλλος καρφώνει τὸ βλέμμα του στὸ πρόσωπό του καὶ χλωμιάζει. Μὰ κανένας δὲν προσέχει τὴν ταραχή του. Μόνον ὁ δὸν Ἐστεβὰν γυρίζει σὲ λίγο καὶ τοῦ λέει:

— Γιὰ κύτταξε, Κουχίλλε, εἶν' ἀκόμα ζωντανὸ τὸ παλληκάρι αὐτό;

Ὁ Κουχίλλος γονατίζει κάτω, κολλάει τ' αὐτί του στὸ στῆθος τοῦ νέου καὶ ἀπαντᾶ:

— Μάλιστα, ὁ νέος αὐτὸς εἶν' ἀκόμα ζωντανός.

— Μεῖνε τότε πίσω καὶ προσπάθησε νὰ τὸν φέρης στὶς αἰσθήσεις του. Εἶνε κρῖμα νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πεθάνη, καταμεσῆς στὴν ἔρημο.

Ὁ Κουχίλλος κάθεται πλάϊ στὸ νέο καὶ ξεκρεμάει τὸ ἀσκὶ μὲ τὸ νερὸ ἀπ' τὸν ὦμο του. Ἡ συνοδεία συνεχίζει τὸ δρόμο της.

Μὰ ὅταν χάθηκε πίσω ἀπ' τοὺς βράχους κι' ὁ τελευταῖος ἱππεύς, ὁ Κουχίλλος ἀντὶ νὰ δροσίση τὰ ξερὰ χείλη τοῦ νέου, ἀφίνει τὸ ἀσκὶ μὲ τὸ νερὸ πλάϊ του καὶ βυθίζεται σὲ σκέψεις. Τὸ βλέμμα του εἶνε καρφωμένο ἄγριο καὶ σκληρὸ πάνω στὸ νέο. Καὶ σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ πάψη νὰ τὸν κυττᾶη μὲ μῖσος καὶ τρόμο, τὸ χέρι του γλυστράει στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται τὸ μαχαῖρι του, τὸ τραβάει ἔξω ἀπ' τὴ θήκη του καὶ τὸ ὑψώνει πάνω ἀπ' τὸ στῆθος τοῦ λιποθυμισμένου παλληκαριοῦ.

Εἶν' ἕτοιμος νὰ χτυπήση, μὰ δὲν χτυπᾶ.

Εἶν' ἕτοιμος νὰ σκοτώση καὶ διστάζει, αὐτός, ὁ δολοφόνος τόσων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων...

Τὰ χείλη του τρέμουν, σαλεύουν νευρικὰ καὶ ψιθυρίζουν παράξενα λόγια:

— Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος!... Ὁ γιὸς τοῦ Μάρκου Ἀρελλάνου!... Τὸν ἔχω στὰ χέρια μου... Μπορῶ νὰ τὸν σκοτώσω... Κι' ἔτσι δὲν θὰ φοβᾶμαι πειὰ τὴν τρομερή του ἐκδίκησι, ἂν μάθει ποτὲ τίποτα... Κι' ὅμως δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ τὸν σκοτώσω... Τὸ χέρι μου τρέμει... Ἔτσι σκότωσα καὶ τὸν πατέρα του καθὼς κοιμόταν, γιὰ νὰ γίνω ἐγὼ μόνος κάτοχος τοῦ θησαυροῦ τῆς Κοιλάδος τοῦ Χρυσοῦ... Τὸν ἔσφαξα σὰν ἀρνὶ κι' ἔρριξα, ζεστὸ ἀκόμα, τὸ σῶμα του στὸ ποτάμι... Κι' ὅμως ὁ Θεὸς μὲ τιμώρησε γιὰ τὸ ἔγκλημά μου αὐτό... Εἶδα τὸ χρυσάφι ἀπὸ μακρυά, μέθυσα μὲ τὴ λάμψη του, μὰ οὔτε τὸ ἄγγιγα κάν... Ρίχτηκαν λυσσασμένοι οἱ Ἰνδοὶ ἀπάνω μου κι' ἂν δὲν τοὺς ξέφευγα, τὸ κρανίο μου θὰ στόλιζε τὴ στιγμὴ αὐτὴ κανένα ἰνδικὸ τάφο... Χίλιοι διαβόλοι!... Δὲν πρέπει, δὲν θέλω νὰ σκοτώσω τὸν νέο αὐτόν...

Ἕνας στεναγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος τοῦ Κουχίλλου κι' ἀμέσως κατόπιν πρόσθεσε:

— Ὄχι λοιπόν. Τὸ πῆρα ἀπόφασι. Δὲν θὰ σκοτώσω τὸν νέο αὐτόν. Τὸ μυστικὸ ποὺ μὲ φοβίζει δὲν θὰ τὸ μάθη ποτέ. Οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν. Ἔπειτα εἶνε πρώτης τάξεως κυνηγὸς καὶ ἰχνηλάτης. Ξέρει τὴ ζούγκλα, ὅπως ξέρει τὶς τσέπες του. Θὰ μᾶς χρησιμεύση στὴν ἐκστρατεία μας αὐτή. Θὰ τὸν πᾶρουμε κοντά μας καὶ θὰ τὸν προσέχω πάντα. Κι' ἂν ποτὲ μάθει τὸ παραμικρό, ἂν ὑποψιαστεῖ τίποτα, μιὰ μαχαιριὰ κατάστηθα καὶ πάει λέοντας.

Μόλις πῆρε τὴν ἀπόφασι αὐτή, ὁ Κουχίλλος ἔβαλε τὸ μαχαῖρι στὴ θήκη του καὶ ξεκρέμασε ἀπ' τὸν ὦμο του τὸ ἀσκὶ μὲ τὸ νερό.

Τὸ ξεβούλωσε κι' ἔχυσε στὸ στόμα τοῦ νέου μερικὲς γουλιές. Ἡ δροσιὰ τοῦ νεροῦ ἔκανε ἀμέσως τὸ θαῦμα της.

Ὁ νέος ἀναστέναξε καὶ κούνησε ἐλαφρὰ τὰ χέρια του. Τὰ χείλη του σαλέψανε κατόπιν καὶ ψιθύρισαν μιὰ λέξι, μιὰ μονάχα λέξι:

— Διψῶ!...

Ὁ Κουχίλλος ξανάχυσε στὸ στόμα του ἀρκετὲς γουλιὲς νεροῦ καὶ σὲ λίγο ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ τὰ κάρφωσε πάνω στὸ σωτῆρα του, τὸν ὁποῖο ἀνεγνώρισε ἀμέσως καὶ χαμογέλασε.

— Πιὲ νὰ ξεδιψάσης, τοῦ εἶπε ὁ Κουχίλλος καὶ τοῦ ἔδωσε τώρα τὸ ἀσκὶ μὲ τὸ νερὸ στὰ χέρια του.

Ὁ Τιβούρκιος τὸ πῆρε μὲ λαχτάρα κι' ἔπιε ὅσο περισσότερο μποροῦσε. Ἄφησε ὕστερα ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καὶ γυρίζοντας στὸ γαμβοῦζινο τοῦ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ!...

Εἶχε συνέλθει πειὰ ἐντελῶς. Κάθησε πλάϊ στὸν Κουχίλλο καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Μ' ἔσωσες, φίλε μου, τοῦ εἶπε μ' εὐγνωμοσύνη. Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Ὁ Κουχίλλος ἀνασήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

— Ἐδῶ στὴν ἔρημο, εἶπε, κινδυνεύει κανένας σὲ κάθε του βῆμα. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀλληλοβοηθούμεθα. Εὐτυχῶς ὡστόσο ποὺ σὲ βρήκαμε ἐγκαίρως. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ βρισκόσουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ....

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος κύτταζε ἀνυπόμονα γύρω του, σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε. Ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Κουχίλλου, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ καὶ πάλι, φίλε μου, γιὰ τὴ βοήθειά σου, μὰ δὲν διέτρεχα, νομίζω, κίνδυνο θανάτου. Κάποιος ἄλλος πλησίασε στὸ μέρος ποὺ βρισκόμουν μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ σᾶς. Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος...

— Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος; ρώτησε ὁ Κουχίλλος μὲ περιέργεια.

— Αὐτὸς ὁ ἄλλος δὲν ἔμοιαζε μὲ πλάσμα αὐτοῦ τοῦ μάταιου κόσμου. Ἦταν σὰν ἕνας ἄγγελος λευκοφορεμένος. Πρὶν θολώσουν ἐντελῶς τὰ μάτια μου καὶ σβύσει τὸ φῶς μου, πρὶν χάσω ἐντελῶς τὶς αἰσθήσεις μου, τὸ οὐράνιο αὐτὸ πλάσμα μὲ πλησίασε, ἔσκυψε ἐπάνω μου καὶ κάτι ψιθύρισε. Τ' αὐτιά μου βούΐζαν, μὰ ξεχώρισα μιὰ φωνὴ γλυκειά, φωνὴ Χερουβίμ, φωνὴ μελωδική, κρυστάλλινη. Ἀνάσανα τὴ θεϊκὴ εὐωδιά του. Ἔσκυψε λοιπὸν ἐπάνω μου καὶ μοῦρριξε στὸ στόμα μερικὲς γουλιὲς δροσερὸ νερό. Ἔπειτα ἔφυγε ἀμέσως, ἀνάλαφρα, ὅπως εἶχε ἔρθει. Ἤθελα νὰ πηδήσω ἐπάνω, νὰ τρέξω κατόπιν του, νὰ φιλήσω τὶς ἄκρες τῆς λευκῆς του φορεσιᾶς, μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι. Σὲ λιγάκι μάλιστα ἔχασα ἐντελῶς τὶς αἰσθήσεις μου...

Ἕνας νεαρὸς κυνηγὸς κοίτοταν σωριασμένος στὴ γῆ ἀναίσθητος...

Ὁ Κουχίλλος χαμογέλασε κι' ἀποκρίθηκε, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ξέρει ἀπὸ τέτοια:

— Πρόκειται περὶ ὀπτασίας, Τιβούρκιε Ἀρελλάνε. Τέτοιες ὀπτασίες βλέπουν στὴν ἔρημο ὅλοι ὅσοι τύχει νὰ βρεθοῦν στὴ θέσι ποὺ βρέθηκες ἐσύ.

— Ὄχι, ὄχι, ἐπέμεινε ὁ Τιβούρκιος. Δὲν ἦταν ὀπτασία. Ἦταν ἕνα πλάσμα μὲ σάρκες καὶ ὀστᾶ, ἦταν ἕνας ἄγγελος ἐπίγειος. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Κρατοῦσε στὰ χέρια της —τὸ θυμοῦμαι καλὰ— μιὰν ἀγκαλιὰ λευκοὺς καὶ μόβ κρίνους. Κι' εὐωδίαζε ὁ τόπος γύρω.

Ὁ Κουχίλλος θέλησε νὰ πῆ κάτι, μὰ δὲν πρόλαβε.

Ὁ Τιβούρκιος Ἀρελλάνος πετάχτηκε ἔξαφνα ἐπάνω καὶ φώναξε, δείχνοντας πλάϊ του, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ βρισκόταν τὸ κεφάλι του, ὅταν κατέκειτο στὴ γῆ λιποθυμισμένος:

— Νά!... Νὰ ἡ ἀπόδειξι!... Κύττα, σύντροφε...

Στὸ μέρος ἐκεῖνο, πάνω στὰ ξερὰ χόρτα, βρισκόταν ἕνας δροσερός, φρεσκοκομένος κρίνος!...

Ὁ Τιβούρκιος τὸν πῆρε μὲ συγκίνησι καὶ λαχτάρα καὶ τὸν ἔφερε στὰ χείλη του.

Ὁ Κουχίλλος τὸν κύτταζε σαστισμένος.

Δὲν ἤξερε τί ἐξήγησι νὰ δώση στὸ μυστήριο αὐτό.

— Τέλος πάντων, εἶπε ὁ γαμβοῦζινος ἀδιάφορα, ἴσως ἀνακαλύψουμε καμμιὰ μέρα καὶ τὸ μυστήριο αὐτό. Κρύβουν τόσα μυστήρια ἡ ἔρημιὲς καὶ τὰ δάση!...

Ὁ Τιβούρκιος ξαναφίλησε τὸν κρίνο καὶ τὸν ἔκρυψε στὸν κόρφο του.

— Πρὸς τὸ παρόν, συνέχισε ὁ Κουχίλλος, πές μου πῶς βρέθηκες στὰ μέρη αὐτὰ καὶ σὲ τόσο κακὴ κατάστασι μάλιστα;

— Κυνηγοῦσα λιοντάρια, ἀποκρίθηκε ὁ Τιβούρκιος. Κι' ἔξαφνα τὸ ἄλογό μου ζαλίστηκε ἀπ' τὸ δυνατὸ λιοπόρι καὶ ξαπλώθηκε κάτω, παρασύροντας μαζὺ κι' ἐμένα. Μὰ τὸ κακὸ δὲν ἦταν αὐτό. Τὸ κακὸ ἦταν πώς, πέφτοντας, πλάκωσε τὸ ἀσκὶ μὲ τὸ νερὸ ποὺ βρισκόταν κρεμασμένο στὸ πλευρό του καὶ τὸ ἔσπασε. Ἔτσι τὸ νερὸ χύθηκε ὅλο, ὥς τὴν τελευταία σταλαγματιὰ καὶ μείναμε στὴν ἐρημιὰ αὐτὴ διψασμένοι κι' ἐξαντλημένοι φρικτά. Προσπάθησα νὰ σηκώσω τὸ ζῶο ἀπὸ κάτω, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσα. Εἶχε πάθει ἠλίασι καὶ ψόφησε. Προχώρησα λίγο, μὰ ἡ δυνάμεις μου μ' ἐγκατέλειψαν κι' ἐμένα καὶ σωριάστηκα, κατσμεσῆς στὴ στράτα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνας τρομερὸς βρυχηθμὸς ἀκούστηκε, ἕνας βρυχηθμὸς ποὔκανε κι' αὐτὴ τὴ γῆ νὰ τρανταχτῆ....

Οἱ δυὸ κυνηγοὶ τινάχτηκαν ἐπάνω ξαφνιασμένοι.

— Κάποιο λιοντάρι βρίσκεται ἐδῶ κοντά, ψιθύρισε ὁ Κουχίλλος. Μὰ γιατὶ διάβολο βρυχᾶται μὲ τόση λύσσα; Θἄλεγε κανεὶς πῶς κάποιος τὸ ἐρεθίζει.

Δὲν πρόφταση νὰ τελειώση τὴ φράση του ὁ γαμβοῦζινος καὶ δεύτερος βρυχηθμὸς ἀκούστηκε, ἀπ' τὸ ἀντίθετο μέρος αὐτὴ τὴ φορά.

— Δυὸ λιοντάρια! εἶπε ὁ Τιβούρκιος.

(Ἀκολουθεῖ)